

[Erik Eriksen.]

er despotiet, der for en stund atter har kastet masken. Vi danske deler vel med millioner i hele verden ønsket om, at der må findes en løsning, som gør det muligt for berlinerne at leve deres eget liv.

Jeg har lagt mærke til, at der fra flere sider, også fra canadisk og dansk side, har været nævnt muligheden af at overflytte FN-institutioner til Berlin. Det er svært at udtale sig om mulighederne for noget sådant; men umiddelbart kan det synes, at denne tanke frembyder en mulighed for hjælp til våbenstilstand på den kolde krigs Berlinfront.

Jeg har ingen bemærkninger at gøre til åbningstalens selvfølgerige udtalelser om FN som hovedelementet i vor udenrigspolitik, og det samme gælder i og for sig udtalelsen om den afgørende betydning, vi må tillægge det vestlige forsvarssamarbejde inden for NATO.

Derimod er det — det kan jeg ikke undlade at sige — som om man i forsvarsafsnittet mærker, at kokkene har været uenige om rettens sammensætning, og derfor er det blevet til så lidt, at regeringen knap nok kan være bekendt at servere den anretning, vi fik på dette område. Det er ikke åben tale, vi møder her. Den danske offentlighed har jo været ikke så lidt optaget af planerne om at tilvejebringe en militær kommandoordning, som bedst muligt sikrede vore interesser i tilfælde af krigeriske handlinger. Efter alle sagkyn-diges mening er der ingen tvivl om, at den såkaldte enheds- eller fælleskommando er den bedste løsning. Jeg undervurderer på ingen måde den følelsesmæssige side af sagen, men det hjælper jo nu engang ikke alene at lægge følelser til grund.

Jeg må også sige, at det er meget svært at finde nogen saglig eller ideel grund til den tilbageholdenhed, som præger eller har præget det radikale parti i denne sag. Også efter den højtærede landbrugsministers sene-ste udtalelse får man uvilkårligt indtryk af, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen og hans parti kaster så lange skygger ind over det radikale parti, at dette helt har mistet evnen til på disse områder at tænke i saglige baner. Jeg nævner ikke dette som et udtryk for, at jeg skulle være i tvivl om resultatet eller om den politiske vilje hos

den socialdemokratiske del af regeringen; men når det om disse vigtige forhold hedder, som i en tidligere officiel erklæring, at regeringen fører forhandlinger om kommandoforholdene med sigte på at nå et resultat, så må man forstå denne udtalelse i sammenhæng med den højtærede statsministers indimellem fremsatte udtalelse om, at når han forhandler, så er det med sigte på at opnå et positivt resultat. Man skulle jo tro, at dette var en selvfølge, men åbningstalens ordvalg viser i virkeligheden, at dette ingeni er tilfældet. Det er ganske åbenbart, at der i denne sag har været mere end ét synspunkt inden for regeringen, da man sad og udarbejdede denne åbningstale. Den mærkværdige sætning, jeg citerede, kaster i et glimt lys over åbningstalens forudsætninger.

Den nylige regeringsdannelse kom den højtærede statsminister slet ikke ind på, og den bør dog ikke passere helt upåagtet; så betydningsløs er den da heller ikke. Man kan bare spørge den højtærede økonomi-minister, eller man kan se på fordelingen af porteføljerne. Det er da heller ikke glemt endnu, hvorledes der inden for det radikale parti var betydelig usikkerhed, ja, endda modvilje, imod at fortsætte regeringssamarbejdet med socialdemokratiet efter valget. Partiets hovedbestyrelse gik imod tanken, men andre kræfter var stærkere; der opnåedes enighed om en midlertidig fortsættelse.

Da det for ca. en måneds tid siden omsider blev tiden, at de herrer Bertel Dahlgaard og Jørgen Jørgensen måtte vige deres sæde som ministre, stod det radikale parti over for en meget vigtig beslutning; jeg vil endda gå så vidt som at sige, at den beslutning, partiets ledelse har truffet om at forblive i det snævrere mulige samarbejde med socialdemokratiet, meget vel kan vise sig at være afgørende for det radikale venstres skæbne. Jeg har jo begribeligvis ikke noget kendskab til de nærmere omstændigheder bag denne beslutning, men det er dog klart for enhver udenforstående, at det radikale partis stilling i samarbejdet må være svækket. Med al mulig respekt for de nuværende radikale ministre ligger det dog i sagens natur, at de kan ikke have den samme politiske autoritet, som måtte tillægges hr. Bertel Dahlgaard — og hr.